

Arrest

**nr. 108 187 van 12 augustus 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 19 juli 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. KIWAKANA, die *loco* advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen bij aangetekend schrijven van 8 juni 2010 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

1.2. Op 30 september 2010 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 21 september 2011 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Verzoekers stellen tegen deze beslissing een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest met nummer 73 633 van 20 januari 2012 verwerpt de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissing van 21 september 2011.

1.5. Verzoekers dienen op 28 maart 2012 een nieuwe aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 19 juni 2012 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die op 21 juni 2012 aan verzoekers ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 28.03.2012 bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

nationaliteit: Armenië

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden:

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 21.09.2011 werd erdoor de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 08.06.2010. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een medisch getuigschrift voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 08.06.2010. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene, in de beslissing dd. 21.09.2011 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 — 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“1. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen niet gebeurd is in casu.

Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, I, 166).

Dit principe werd eveneens in de grondwet opgenomen onder artikel 149 G.W..

De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1995-96, 49).

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ.

2. De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de DVZ in het licht van de Wet van 29 juli 1991

Als reden waarom de regularisatie aanvraag van verzoeker onontvankelijk verklaard wordt geeft DVZ volgende motivering:

[...]

Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de motivering zoals voormeld.

Verzoekende partij maakte volgende nieuwe elementen over met betrekking tot zijn gezondheidsproblemen:

- gedetailleerd medisch attest dd. 26.03.2012
- gedetailleerd medisch attest dd. 10.05.2012

Hieruit blijkt duidelijk dat de medische situatie van verzoeker verslechterd is. Dr Luc Vanden Bussche bepaalt uitdrukkelijk dat “Bij staken van de behandeling schat ik de kans op een wanhoopsdaad als reëel in (d.i. suicide). Op dit ogenblik kent de problematiek een ongunstige evolutie met kans op bijkomend een verwikkelde pathologische rouw. Medische - psychiatrische- psychologische opvolging is noodzakelijk.

Verzoeker heeft duidelijk nood aan medische verzorging van een aanvaardbaar kwalitatief niveau.

Verzoeker lijdt aan een post-traumatische stress-stoornis (chronisch), hetgeen ontegensprekelijk een ernstige aandoening is. Symptomen zijn o.m. weerkerende nachtmerries, angstcrisissen verbonden aan herinneringen, sociale isolatie, lichamelijke klachten, stemmingswisselingen, uitzichtloosheid / hopeloosheid.

Deze verschijnselen zijn symptomen van een angstaandoening die de weerslag is van een zeer zwaar verleden. De dokter bevestigt dit: hij stelt dat de symptomen ontegensprekelijk het gevolg zijn van

traumatische belevenissen in Armenië. De symptomen werden verergerd naar aanleiding van het recent overlijden van zijn vader.

Zoals blijkt uit de medische attesten is een regelmatige opvolging door een psychiater vereist. Indien de behandeling zou stopgezet worden, bestaat het risico op suicide.

Het lijdt dan ook geen twijfel dat zijn fysieke integriteit in gevaar is, én dat hij bij terugkeer naar Armenië riskeert een onmenselijke of vernederende behandeling te ondergaan.

In casu is aldus duidelijk bewezen dat er in hoofde van verzoekende partij een medische problematiek bestaat.

Bovendien staat het vast dat verzoeker in Armenië absoluut geen adequate behandeling van zijn aandoening kan genieten, hetgeen bevestigd wordt in het medische attest dat werd toegevoegd aan het dossier.

Er geldt een schrijnend tekort aan adequate geestelijke gezondheidszorg in Armenië.

De toegang tot een passende behandeling is bijna onbestaande en er zijn bijna geen betaalbare medicijnen. Psychiatrische ziekenhuizen en instellingen zijn overbevolkt, het plaatselijke medische personeel is onderbetaald en beschikt niet over genoeg vaardigheden. Gespecialiseerde psychiatrische verzorging is onbestaande.

Verzoeker kan er zijn ziekte dan ook duidelijk niet laten behandelen, of tenminste niet op een aanvaardbaar kwaliteitsniveau.

Een gedwongen terugkeer naar een land waar iemand geen geneeskundige verzorging kan genieten, maakt duidelijk een schending uit van artikel 3 EVRM. Immers, een verwijdering die de gezondheid in gevaar brengt van betrokkene is een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Uit het landenrapport voor Armenië van februari 2009 vanwege het 'Country of Return Information Project' blijkt duidelijk dat de sanitaire en sociale situatie in het land bijzonder precair is, en dat de beschikbaarheid, de continuïteit en de toegankelijkheid (kost ten laste van de patiënt, voorwaarden van toegankelijkheid,...) van een adequate behandeling, die kan bestaan uit medicijnen, medisch materiaal, labo onderzoeken, medische opvolging, hospitalisatie, mantelzorg, etc... absoluut niet gegarandeerd kan worden.

Dat aldus een terugkeer naar het land van verwijzing in hoofde van verzoekende partij op onbetwistbare wijze een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM dat bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering noch aan een onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

De motivering moet adequaat zijn, wat betekent dat ze betrekking moet hebben op de beslissing, dat ze duidelijk moet zijn, precies, volledig en toereikend.

Een dergelijke motivatie wordt special vereist wanneer de administratie beschikt over een appreciatiebevoegdheid, zoals in het onderhavige geval (P. VAN ORSHOVEN, 'De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen', R.W. 1991-1992, 490).

De bestreden beslissing is dan ook manifest foutief en onvoldoende gemotiveerd en schendt het artikel 3 EVRM, het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991."

3.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de

opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van deze aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt toegelicht dat uit het bij de nieuwe aanvraag gevoegde medisch getuigschrift blijkt dat de gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerdere aanvraag die reeds ten gronde is behandeld en waarbij de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het herkomstland werd onderzocht. Deze motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekers in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden vastgesteld.

Waar verzoekers nog verwijzen naar rechtspraak van het Hof van Cassatie inzake de motivering van rechterlijke beslissingen en naar artikel 149 van de Grondwet, volstaat de vaststelling dat noch de aangehaalde rechtspraak noch de aangehaalde grondwettelijke bepaling toepasselijk is op administratieve beslissingen, zodat dit onderdeel van het middel *in casu* niet dienstig is (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.529).

3.2.2. In de mate dat verzoekers aangeven niet akkoord te gaan met de motivering in de bestreden beslissing, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet – welk de juridische grondslag van de bestreden beslissing uitmaakt – luiden als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn

gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

[...]

§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling. [...]"

Verzoekers verwijzen naar twee medische attesten die zij overmaakten naar aanleiding van hun huidig voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf en stellen dat hieruit duidelijk blijkt dat de medische situatie van verzoeker is verslechterd. Zij verwijzen vervolgens naar de vaststelling in een van de attesten dat er bij stopzetting van de behandeling een reële kans is op een wanhoopsdaad en de problematiek een ongunstige evolutie kent met kans op bijkomend een verwikkelde pathologische rouw. Er wordt op gewezen dat medische en psychiatrische/psychologische opvolging noodzakelijk is. Verzoekers betogen dat de symptomen zijn verergerd naar aanleiding van het recente overlijden van de vader van verzoeker.

Verzoekers geven aldus aan dat er sprake is van een verslechtering van de symptomen die de ziekte van verzoeker kenmerken, en dit (al dan niet geheel) gelet op het recente overlijden van zijn vader. Er blijkt aldus evenwel niet dat er sprake is van nieuwe aandoeningen, doch enkel van een (tijdelijke) verslechtering van de symptomen waarmee de aandoening gepaard gaat. Er is ook enkel sprake van een *“kans op bijkomend een verwikkelde pathologische rouw”*, zodat – daargelaten of dit een nieuwe aandoening betreft – dient te worden aangenomen dat dit gegeven louter hypothetisch is. Verzoekers maken ook niet aannemelijk dat er thans sprake is van een gewijzigde noodzakelijke behandeling en/of opvolging dan degene die werd weerhouden in het kader van de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor waar wordt geoordeeld dat een (tijdelijke) verergering van symptomen niet tot gevolg heeft dat dient te worden aangenomen dat er sprake is van een element dat nog niet eerder werd ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen. Een verergering van ziektesymptomen naar aanleiding van het overlijden van een ouder wijzigt fundamenteel immers niets aan de elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van de eerdere aanvraag en aan de beslissing die door het bestuur op 21 september 2011 inzake deze aanvraag werd genomen. Het betreft immers nog steeds dezelfde aandoening waaraan verzoeker lijdt. Daarenboven werd in de beslissing van 21 september 2011, hetgeen verzoekers niet betwisten, reeds vastgesteld dat deze aandoening van verzoeker weliswaar ernstig is in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, doch dat de behandeling en opvolging voor deze aandoening beschikbaar en toegankelijk is in zijn land van herkomst.

Verzoekers beperken zich tot een algemene uiteenzetting over de aandoening van verzoeker waarbij zij aangeven van oordeel te zijn dat een adequate behandeling en opvolging hiervoor ontbreekt in hun land van herkomst, doch zonder dat zij aannemelijk maken dat verweerder ten onrechte vaststelde de aangebrachte elementen reeds werden ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zo tonen verzoekers niet aan dat er sprake is van een wezenlijk gewijzigde gezondheidssituatie, dat er thans sprake is van een gewijzigde noodzakelijke behandeling of opvolging of dat er in het land van herkomst sindsdien een fundamentele wijziging heeft plaatsgevonden op het vlak van mogelijkheden van behandeling en opvolging. Verzoekers kunnen in het kader van huidig voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf verder niet dienstig aanvoeren dat zij alsnog van mening zijn dat de aandoening niet adequaat kan worden behandeld in het land van herkomst, tenzij zij elementen aanbrengen die erop wijzen dat er zich sinds de afwijzing van de eerdere aanvraag (in het land van herkomst) veranderingen hebben voorgedaan die een invloed hebben op de gezondheidszorg of op de toegankelijkheid van deze zorg. Door te verwijzen naar een landenrapport over Armenië van februari 2009 blijven zij hiertoe in gebreke. Zoals reeds aangehaald, betwisten verzoekers immers niet dat de mogelijkheid van een adequate behandeling en opvolging van de aandoening van verzoeker in zijn land van herkomst reeds werd onderzocht in het kader van de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de

Vreemdelingenwet en verzoekers hadden de mogelijkheid om, indien zij hiermee niet akkoord waren, in beroep te gaan bij de Raad. Gelet op het gegeven dat in het kader van de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf reeds werd aangegeven dat een adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst – waardoor er geen sprake zal zijn van een stopzetting van de behandeling – kan ook niet worden vastgesteld dat het gegeven dat bij stopzetting van de behandeling er een risico op zelfdoding bestaat, als nieuw element dient te worden beschouwd.

Verzoekers tonen niet aan dat verweerder ten onrechte toepassing heeft gemaakt van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet en ten onrechte heeft vastgesteld dat verzoekers in het kader van huidig voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf geen nieuwe elementen hebben bijgebracht die zij niet reeds hebben ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.3. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dienen verzoekers aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Er moet daarenboven worden geduid dat het EHRM reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen *in casu* niet wordt aangetoond, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering bevat, doch enkel inhoudt dat de aanvraag van verzoekers om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van de medische problemen van verzoeker en dit in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Artikel 3 van het EVRM impliceert niet dat een vreemdeling het recht heeft om het grondgebied van een Staat binnen te komen of er, zij het tijdelijk, te verblijven (Cass. 4 februari 1993, nr. 9567).

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat niet blijkt dat op basis van de medische toestand van verzoeker enige schending van artikel 3 van het EVRM kan worden weerhouden. Er dient immers te worden vastgesteld dat de medische toestand van verzoeker reeds werd beoordeeld in de beslissing van het bestuur van 21 september 2011, waarbij werd vastgesteld dat er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en dat evenmin sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen sprake is van een adequate behandeling in het land van herkomst. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep werd door de Raad bij arrest met nummer 73 633 van 20 januari 2012 verworpen. Er blijkt verder niet dat verzoekers in het kader van huidig voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf wezenlijk nieuwe elementen hebben bijgebracht wat de aandoening van verzoeker betreft of wat de mogelijkheden van behandeling en behandeling in het land van herkomst betreft.

Verzoekers blijven in gebreke om met concrete elementen enige schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf augustus tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS